

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ. Ἐν Ἀθήναις φρ. 15. — Ἐν δὲ ταῖς ἑπαρχ. φρ. 16. — Ἐν τῷ ἔξωτ. φρ. 25.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΟΙ ΕΝ ΤΑΙΣ ΕΠΑΡΧΙΑΙΣ ΕΠΙΣΤΑΤΑΙ

τῆς ἐν ταῖς ὁδοῖς πωλήσεως τοῦ φύλλου ἡμῶν δέον νὰ ἐννοήσωσιν ὅτι ἡ ἐφημερίς ἡμῶν συντηρεῖται ὑπὸ τῶν φανερῶν αὐτῆς πόρων, τῶν συνδρομητῶν δηλαδή καὶ τῆς πωλήσεως τῶν φύλλων. Δὲν εἶναι ἐφημερίς ἔχουσα μετοχὴν εἰς εἶδος τι. τῶν ἐν Γερμανίᾳ λεγομένων Ἑρπετοκεφαλαίων (Reptilienfonds). Εἰς πᾶν ἄλλο γένος τῆς φυσικῆς ἱστορίας ἀνήκομεν ἢ εἰς τὰ ἑρπετά. Ὅταν λοιπὸν οἱ κύριοι ἐπιστάται τῶν ἐπαρχιῶν ἀναβάλλωσι τὴν ἐξόφλησιν τῶν μικρῶν λογαριασμῶν τῶν ἐπὶ δύο καὶ τρεῖς μῆνας, ταραττοῦσι τὴν οἰκονομικὴν μας ἰσορροπίαν καὶ καθιστῶσι αὐτόχρημα προβληματικὴν τὴν ἔκδοσιν τοῦ φύλλου. Ἐὰν ἐξακολουθήσῃ ἡ ἀμέλεια αὕτη, μετὰ πολλῆς μας λύπης θὰ μεταβιβάσωμεν τὸν Ἰσθμὸν τῆς Κορίνθου εἰς τὰ πρόθυρα τῶν Ἀθηνῶν καὶ θὰ ἀναλάβωμεν ἡμεῖς τὴν τομὴν του. Τὸ βασιλεῖόν μας — δηλαδή τὴν δημοκρατίαν μας — θὰ τὴν περιορίσωμεν εἰς τὴν πρωτεύουσάν μας.

Αὐτὰ διὰ πρώτην καὶ τελευταίαν φοράν.

ΦΡΟΥ — ΦΡΟΥ

Δυστυχῶς ἐξεδόθη ὁ Ζωολογικὸς Κήπος τοῦ κ. Ψαρά. ἀλλ' εἰς δευτέραν ἔκδοσιν ὁ φιλότιμος οὗτος συγγραφεὺς ὀφείλει νὰ μὴ λησμονήσῃ νὰ κατατάξῃ μετὰ τῶν παχυδέρμων καὶ τοὺς κουμουνδουρικούς. Οὐτε οἱ χυδαῖοτεροι πελάται τῶν κακουργοδικείων ἡδύναντο νὰ ἐπιδείξουν τόσῃ ἀναίδειαν πρὸ τοῦ ἀνωτάτου δικαστηρίου τοῦ Ἑθνους. Συνῆλθον, λέγει, εἰς τὴν σάλα τοῦ κ. Κουμουνδούρου, καὶ ἀπεφάσισαν νὰ θεωρήσωσιν ὡς ἀπλῶς ὑβριστικὴν καὶ ὅλως ἀσέμνητον τὴν ἀπόφασιν τῆς Βουλῆς, δι' ἧς ἀποκηρύσσεται ἡ πορεία καὶ ἡ πολιτεία τῆς ἀντιπολιτεύσεως ὅτε ἦν κυβέρνησις ὡς ἀντισυνταγματικὴ καὶ ἀντεθνικὴ. Ὁ χαρακτηρισμὸς αὐτὸς τοῖς

ἐφάνη πολὺ ἐλαφρὸς· τὰ παχύδερμα ἤθελον δυνατωτέρους νυγμοὺς διὰ νὰ αἰσθανθῶσι τὸ καυτήριον. Ἐσυνείθισαν τοιαύτην ἰδέαν νὰ ἔχωσι περὶ ἔθνους καὶ συντάγματος, ὥστε τοῖς ἐφάνη παιγνιδάκι ἂν ἡ πλειοψηφία τῆς Βουλῆς τοὺς ἐκρέμασεν ἀπὸ τὸν λαϊκὸν τοὺς τοιοῦτον μαυροπίνακα. Ἦθελον ἴσως νὰ ὁμοιάσουν κατὰ πάντα πρὸς τοὺς ἀπαγχονιζομένους ἐν Τουρκίᾳ, εἰς τὰ στήθη τῶν ὁποίων, κρεμασμένων ἀπὸ κλάδου συκῆς ἢ πλατάνου, προσκολλᾶται καὶ ἡ ἀτιμωτικὴ ἀπόφασις τῆς καταδίκης τῶν.

Ἀλλὰ καὶ ἡ πλειοψηφία ἐπαναλαμβάνομεν ἔσφαλε λαβοῦσα τὸ πρᾶγμα τόσον ἐπιπολαιῶς. Οὐτε θεατρικὰς ἐπιδείξεις ἐζητοῦμεν, καθὰ λέγει ἡ Ὠρα, οὔτε καραγκιῶδες μπερντέδες, ἰδιότητος τὰς ὁποίας ἠγνοοῦμεν μέχρι τοῦδε ὅτι κατέχουν οἱ περὶ τὴν Ὠραν τοὺν αντὶον τοὺς ἐνομιζομεν πολὺ σοβαροὺς καὶ οὐδέποτε ἐφαντάσθημεν νὰ τοῖς ἐπιζητήσωμεν ἀφορμὰς τέρψεως. Ἀλλὰ τοιαῦται βαρεῖται ἀποφάσεις δὲν ξεμπερδεύονται μὲ τὸν κ. Φιλάρετον· ἔχομεν βαθεῖαν ὑπόληψιν πρὸς τὴν κοινοβουλευτικὴν δεξιότητα ἣν ἔδειξε μέχρι τοῦδε, πλὴν τῆς πρὸς αὐτὸν ἀγάπης ὡς πρὸς παλαιὸν μας φίλον καὶ συνάδελφον· ἀλλ' ἡ κοινοβουλευτικὴ στρατηγικὴ ἔχει τὰς ἀπαιτήσεις τῆς· καὶ αὐτὰς πρέπει νὰ τὰς γνωρίζῃ ὁ κ. Φιλάρετος ἢ μᾶλλον ὁ κ. Τρικούπης· δυνατόν εἰς καλὸς ἐπιλοχίας νὰ γνωρίζῃ ἐπίσης καλῶς, ὡς ὁ σωματάρχης, ἐν κρίσει περιστάσει τί πρέπει νὰ γείνη· ἀλλ' ἡ διαταγὴ διδομένη ἀπὸ τὸν ἐπιλοχίαν γεννᾷ τὸν γέλωτα· διδομένη ἀπὸ τὸν σωματάρχην, καρποφορεῖ.

Ἐξ ὅλου τοῦ προϋπολογισμοῦ φωτεινότερον κοινὸν νομιζομεν τὸ τῶν 300 χιλιάδων δραχμῶν πρὸς ἐποικισμὸν μεταναστῶν Ἑλλήνων ἐκ Πόντου. Εἶναι θλιβερῶς γνωστὸν τὸ πρόβλημα τοῦ ἑλληνισμοῦ τοῦ Πόντου. Εἶναι γνησιώτερος ἐθνισμὸς ἐναποταμιευμένος ἐκεῖ ὅχι εἰς μάρμαρα τῆς Ἀκροπόλεως καὶ τάφους τοῦ Κουμανούδη,

ἀλλ' εἰς ζῶντας, σφριγῶντας, σπαργῶντας Ἕλληνας. Ὁμιλοῦν σχεδὸν τὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν. Ἡ δημοτικὴ τῶν ποιήσεων πλουσιωτάτη. Ἡ ἱστορία τῶν, ἣν ὁ μακαρίτης Τριανταφυλλίδης ἐκ Τραπεζοῦντος ἐσκιαγράφησεν, ἐκ τῶν ἁσμάτων καταρτίσας, ὡς Πρόλογον τῶν *Φυγάδων* του, ῥωμαντικωτάτη· ὁ τόπος τῶν ὑψηλός· οἱ ἄνθρωποι ῥωμалаῖοι, ἀστεῖοι, ἐργατικοί, ῥέοντες ὀλίγον πρὸς τὴν φιληδονίαν· οἱ χοροὶ τῶν ἀρχαϊκώτατοι, μεταβάλλοντες τοὺς ὀρχηστὰς εἰς ἀρχαίους Σατύρους. Καὶ ὅμως ὅλος αὐτὸς ὁ ῥαδινὸς ἐλληνισμὸς εἶναι καταδικασμένος—ἀνεκκλήτως—να ἐξαρμενισθῇ, να ἐκτουρκισθῇ καὶ πρὸ παντὸς ἄλλου να ἐκρωσισθῇ! Ἡδὴ θ' ἀπωλέσαμεν ἴσως περὶ τὸ ἡμῖς ἑκατομμύριον τοιούτων ἀποκαυκασθέντων ὁμοεθνῶν μας! Θὰ τοὺς ἀπολέσωμεν ὅλους, ἐὰν δὲν τοῖς ἀνοιξώμεν τοὺς λειμῶνας τῆς Πελοποννήσου ἢ τὰ ὄρη τῆς Στερεᾶς ἢ τοὺς κάμπους τῆς Θεσσαλίας. Εἴμεθα ὁ ἀραιότερος συνφιτισμένος τόπος. Ἀφοῦ οἱ Γερμανοὶ ἐποφθαλμιῶσι να προκαλέσωσιν ἐνταῦθα συνοικισμὸν, διὰ να εὐχαριστηθῶσιν οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ πλανοδίου ἱππότου Σιούμαν! Ἀς προλάβωμεν ὅλας αὐτὰς τὰς ἐποφθαλμιᾶσεις συνοικίζοντες, ἀντὶ Ἰταλῶν ἢ Γερμανῶν, Ἕλληνας. Ἀφοῦ ἡ ἀποκέντρωσις τοῦ ἐλληνισμοῦ μᾶς ἔφερεν ἐθνολογικῶς καὶ πολιτικῶς τόσῃν βλάβῃν, ἃς δοκιμάσωμεν ἤδη τὴν συγκέντρωσιν, ἃς ἐνισχύσωμεν ἤδη τὸ λευκὸν φῶς τῆς ἐστίας. Ἀς φέρωμεν ἐδῶ ὅλας τὰς ἐλληνικὰς ποικιλίας, διὰ να ἐξωραίσωμεν τὸ ἐλληνικὸν εἶδος. Συγχάριμεν ἐξ ἐθνικῆς καρδίας τὸν κ. Τρικούπην διὰ τὸ κονδύλιον τῶν 300 χιλιάδων δραχμῶν. Ἀλλὰ νομίζομεν ὅτι ἡ γενναία πολιτικὴ, ἣν ἐγκαινιάζει διὰ τοῦ κονδυλίου αὐτοῦ, θὰ **ποδίσῃ**, διὰ τῆς ἀνεπαρκείας τοῦ ζητουμένου ποσοῦ. Περὶ τοιούτων σκοπῶν τὸ πνεῦμα τῆς φειδουῆς εἶναι πνεῦμα ὀλέθριον. Ἡ *μικρία* καταστρέφει τὰς καλλιτέρας ιδέας.

Ἐξορκίζομεν Βουλὴν καὶ κυβέρνησιν να ἀναβιδάσῃτε

τὰς 300 χιλιάδας εἰς ἓν ἑκατομμύριον καὶ να σχηματίσωσιν ἐπιτροπὴν ἐκ τῶν ἰσχυροτέρων νοῶν καὶ τῶν τιμιωτέρων διαχειριστῶν πρὸς ἐπιτυχὴ διεξαγωγὴν τοῦ μεγάλου αὐτοῦ ἔργου!

Δὲν θέλομεν να εἰπώμεν ἀκόμα ὅτι ἀπέτυχεν καὶ ὁ νέος Διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας, μαζὺ με τόσους ἄλλους μακαρίτας συναδέλφους του, ἐξαίρεσει δύο καὶ μόνον, ὧν ὁ εἰς ζῇ καίτοι μὴ ἀστυνόμος, τοῦ **Βρατσάνου** καὶ τοῦ **Μπούτου**. Δυνάμεθα ὅμως ἀπὸ τοῦδε να διαλαλήσωμεν ὅτι ἀπέτυχεν εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν ὀργάνων του. Ἡ ἀνικανότης καὶ ἡ ἀπειρία τῶν πλείστων ὑπαστυνόμων του ἐνεθάρρυναν πολλοὺς λωποδύτας, οἵτινες, ἃς τὸ εἰπώμεν πρὸς τιμὴν τῆς προκατόχου ἀστυνομίας, εἶχον κυριευθῇ ὑπὸ τρόμου καὶ ἐφάνιντο καταδικασμένοι εἰς τὸν δι' ἀκλεψίας θάνατον. Ἀρκεῖ να ὑπομνήσωμεν ἐνταῦθα ὅτι ἐν τῷ Ε'. Τμήματι διὰ τὴν δραστηριότητα τοῦ τότε ὑπαστυνόμου κ. Σ. Ἀγγελοπούλου δὲν ἐτόλμα τὰ ξεμυτίση λωποδύτης. Τὸ τμήμα ἐκεῖνο ἐπίσης ἀπήλαυε καὶ σχετικῆς καθαριότητος. Τώρα σχεδὸν κάθε νύξ ἔχει να διηγηθῇ καὶ τὸ κατόρθωμά της. Εἰς τὰς κυριωτέρας ὁδοὺς, τὴν τοῦ *Σταδίου*, τὴν τοῦ *Αἰόλου*, ἐκβιάζονται καταστήματα. Ὁ κ. Διευθυντὴς πρέπει βεβαίως να γνωρίζῃ ὅτι καὶ κλητῆρες πολλοὶ εἰσὶ συνεννοημένοι μετὰ λωποδυτῶν. Ἐπὶ τῆς παρελθούσης ἀστυνομίας ἱκανοὶ τοιοῦτοι εἶχον καταγελῆθῃ ὀρισμένως· ἀλλ' οἱ προστάται τῶν ἐφάνησαν ἀνώτεροι τοῦ ἐγκλήματος. Αἱ Ἀθηναὶ τώρα ἐμεγάλωσαν καὶ τὰ δράγματα τῶν εὐρωπαϊκῶν μεγαλοπύλων ἐν σμικρῷ ἐπαναλαμβάνονται καὶ ἐδῶ. Ἀρχιλωποδύται ἐνοικιάζουν μικρὰ ταπιφράγκα, καὶ ἐκεῖ γίνονται τὰ διαβούλια τοῦ τάγματος καὶ διατάσσονται αἱ νυκτεριναὶ κινήσεις τῶν σωμάτων καὶ τῶν ἀποσπασμάτων. Γίνονται ὅλα αὐτὰ χωρὶς να τὰ ξέουρον οἱ ἄργοι κλητῆ-

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ

λῃνος, ὅστις ἤθελεν ἀποτολμήσει να βεβηλώσῃ τὰ θεσσαλικά ἐδάφη.

Ταῦτα γράφων γράφω ἐξ ἀγνοῦ πατριωτικοῦ αἰσθήματος ἐμπνεόμενος, ὅπως δεῖξω εἰς τοὺς ἀρχολιπάρους τῶν Ἀθηνῶν ποῦ φέρονται διὰ τῆς μωρομονομανίας τῶν τῆς Δονκιωτικῆς.

Πηλεῦς.

Περιττὸν να εἰπώ μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἀνω ἀλληλογραφίας ὅπως ἀφερῇ καὶ μπράβο ἔλαβα παρὰ τοῦ Πασᾶ, ὅστις κατενθουσιάσθη ἐξ αὐτῆς, καὶ πολὺ περισσότερον, ὅτε εἶδε αὐτὴν δημοσιευθεῖσαν ἐν τῇ *Κλειοῖ* μετὰ τῶν ἐξῆς ὑποσημειώσεων.

«Δημοσιεύοντες τὴν ἀνω ἐκ Λαρίσσης ἀλληλογραφίαν ἀνδρὸς φιλοπάτριδος ὅσον καὶ φιλαλήθους, δὲν δυνάμεθα ν' ἀποκρύψωμεν τὴν λύπην ἡμῶν διὰ τὰς γραφομένας πικρὰς ἀληθείας καὶ ν' ἀποδοκιμάσωμεν τὰς βαρεῖας ἐκφράσεις, ἰδίως τὰς κατὰ τῶν ἐλλήνων ἀξιωματικῶν, μετὰ τῶν ὁποίων ἀνομολογοῦνται πλείστοι ἀξιώλογοι ἄνδρες. Κατ' ἀρχὴν ἡ *Κλειὸς* οὐδέποτε δημοσιεύει ὑβριστικὰς διατριβὰς, ἐξαιρετικῶς δὲ δημοσιεύουσα τὴν ἀνω, δηλοῖ, ὅτι τοῦ λοιποῦ δὲν θέλει λαμβάνει ὑπ' ὄψιν δριμύως γεγραμμένας διατριβὰς ἢ ἀνταποκρίσεις. Ταῦτα χάριν τῆς ἀξιοπροσέπειας τοῦ ἡμετέρου σφύλλου».

Ἐν τούτοις ἐξηκολούθουν βιῶν ἐν Λαρίσσει *μπένηκη*

ΜΙΑ ΤΟΥΡΚΟΠΟΥΛ' ΑΓΑΠΗΣΑ.

1878

(Ἰδ. ἀριθ. 280).

Ὅταν, ἀξιότιμε κύριε Συντάκτα τῆς φιλοπάτριδος *Κλειοῦς*, βλέπων τοὺς πυριτιδοφάγους μαχητὰς τῆς Πλέβνας καὶ τοῦ Κᾶρς νήστεις νυχθημερόν ἐργαζομένους πρὸς ἀνέγερσιν ὀχυρωμάτων περὶ τῆς Λαρίσσης, ἣν κατέστησαν φρούριον ἀπόρρητον, κατὰ τὴν ὁμολογίαν γερμανῶν ἀνωτέρων ἀξιωματικῶν, ἀναπολῶ τὰ γελοῖα ὀχυρώματα τοῦ Πειραιῶς τὰ διὰ τῆς ἱστορικῆς *Κοψαχειλίας* τοῦ 21 ἐξοπλιζόμενα, οἰκτεῖρω ἑμαυτὸν ὅτι ἔλλην εὐρέθην γεγεννημένος.

Πεντηκονταχιλίοι μαχηταὶ, ἡλιοκαεῖς, λάσια, γυμνὰ στήθη ἐπιδεικνύοντες, πλημμυροῦσι τὴν Λάρισσαν μόνην ὑπὸ ἀνδρείων καὶ ἐμπειροπολέμων στρατηγῶν ἀγόμενοι.

Ἐκαστον σπάρτον τῆς Θεσσαλικῆς πεδιάδος ἐγκρύπτει καὶ μίαν λόγγην φανατικοῦ μουσουλμάνου, ἐτοίμην να κατασχίσῃ διαμῖς τὰ στήθη τοῦ πρώτου μωροῦ ἑλ-

ρες; Ἀκούομεν ὅτι καὶ εἰς τὸν κ. Κοσσονάκον ἐκόλλησεν ἡ ψώρα τῶν ἐκτάκτων ὑπαλλήλων. Ὑπάρχουν μάγειροι ἰδιωτῶν πληροῦν μισθὸν ἐκτάκτου κλητῆρος. Αὐτὰ ἔχουν ὄνομα, τὸ ὅποῖον δὲν θέλομεν νὰ εἰπώμεν ἐλπίζομεν ὅτι θὰ τὸ συλλάβῃ ἡ φιλοτιμία τοῦ κ. Διευθυντοῦ. Ἄς μὴν ὑπομνήσωμεν ἐπίσης πρὸς τιμὴν τοῦ καὶ ἐκεῖνο ὅπερ εἶπεν εἰς τὸν προσφιλεῖ ἱατρὸν κ. Χρήστον Ράλλην, ὅστις διὰ τῆς χαρακτηριζούσης αὐτὸν γενναίας πολιτείας ἀνέλαβε νὰ καταγγεῖλῃ χωροφύλακα ὅστις ἔδερνε ἀνηλεῶς με χεῖρας καὶ πόδας πολίτην. Ὅλα αὐτὰ ἄς τὰ λησμονήσωμεν, ἀλλὰ τὰς νυκτερινὰς Ἀθήνας νὰ τὰς κάμωμεν βασιλειον λωποδυτῶν, αὐτὸ βεβαίως δὲν δύναται νὰ τὸ ἀπαιτήσῃ ὁ κ. Κοσσονάκος παρὰ τῆς πρωτευούσης, ὡς θυσίαν πρὸς τὰς λοιπὰς ἀρετὰς τοῦ. Ὁφείλει λοιπὸν νὰ λάβῃ εὐρὺ κόσκινον, μὲ πολὺ μεγάλας τρύπας, ἀπὸ τὰς ὁποίας νὰ χωροῦν νὰ βγοῦν καὶ κλητῆρες καὶ ὑπαστυνόμοι, νὰ ἀναλάβῃ οὕτω μέγα κοσκίνισμα τῶν ὀργάνων τοῦ, νὰ στείλῃ εἰς τὸν διάβολον συστάσεις βουλευτικὰς, νὰ μὴ κάμῃ ψωροδιακρίσεις μεταξὺ ἀνθρώπων τοῦ Κουμουνδούρου καὶ ἀνθρώπων τοῦ Τρικούπη, νὰ εὕρῃ ἀνθρώπους καθήκοντος, νὰ παύσῃ τοὺς ἐκτάκτους κλητῆρας, καὶ νὰ ἐκλέξῃ μεταξὺ τῶν χρηματισάντων ὑπαστυνόμων τοὺς ἱκανωτέρους, νὰ προβῇ δὲ καὶ εἰς τὴν σύνταξιν νομοσχεδίου πρὸς βελτίωσιν τοῦ κλάδου τοῦ, ὡς ἀπὸρροίαν μελετῶν τῆς συστηθείσης πανελληνίου δέσμης τῶν Διευθυντῶν τῆς Ἀστυνομίας, ἄλλως νὰ πάρῃ τὸ καπελάκι τοῦ καὶ νὰ διορισθῇ Δικηγόρος παρ' ἀπασί τοῖς ἐν Ἀθῆναις δικαστηρίοις.

Νὰ μαζεuthῶμεν δὲ ὅλοι οἱ πολῖται οἱ ζητοῦντες ἀσφάλειαν καὶ ὑγείαν, πλὴν τινων Τσατσεμπορών τῆς Ὀδοῦ Ἐρμού, τῶν ὁποίων οἱ ἑλλίπεις πῆχεις ἐθραύσθησαν ἐπὶ τῶν νώτων των, καὶ δι' ἀναφορὰς μας νὰ ζητήσωμεν τὸν

διορισμὸν τοῦ Βουλευτοῦ Μεσσηνίας κ. Μπούτου, ὡς μόνου ἀστυνόμου τῆς πόλεως Ἀθηνῶν, νῦν καὶ ἄει καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων.

Τούλχιστον αὐτὴ ἡ ἐπὶ τῆς ὑγείας ἐκ τυφλοποντικῶν καὶ ἀσπαλάκων συνισταμένη ἐπιτροπὴ δὲν διατάσσει τὸν πολλαπλασιασμὸν τῶν κάρρων τῶν σκουπιδιῶν; Μὲ τριάττα κάρρα ἀδειάζει τὸ ἀθηναϊκὸ σκουπιδαριό; Πλὴν τούτου ἡ ἀστυνομία δὲν κατῴρθησε νὰ περιορίσῃ τὴν αἰσχρὰν συνήθειαν τοῦ νὰ ρίπτῃ εἰς τοὺς δρόμους τὰ σκουπιδία, τὰ ὅποια ἂν περάσῃ τὸ κάρρον, τότε ἀφαιροῦνται! Καὶ ἔστιν ἰδεῖν γάτας σὺν ποντικοῖς καὶ γατουδίαις καὶ ὄρνισι καὶ σκύλοις καὶ ὅλοις τοῖς πτερωτοῖς καὶ τετραπόδοις!

Προχθὲς ἀνεχώρησεν μεταβαίνων εἰς Κωνσταντινούπολιν ὁ εὐφυὴς φίλος μας ἱατρὸς κ. **Ι. Ζῆφος** ἐφελκύσας τὴν ἰδιάζουσαν ἀγάπην καὶ τὴν ὑπόληψιν ὅλων τῶν ἐν Συνεδρίῳ συναδέλφων τοῦ διὰ τῆς τόσον πρωτοτύπου ἰδιοφυίας τοῦ καὶ πρωτοτυπωτέρας ἀκόμα γλώσσης τοῦ. Ὁ κ. Ζῆφος εἶναι ἐκ τῶν συνδεόντων πολλὴν ἱατρικὴν πεῖραν μὲ διακαῇ πρὸς τὴν ἐπιστήμην ἔρωτα. Εἶναι ὁ πρῶτος ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀποκαλύψας τῷ ἐκεῖ ἑλληνισμῷ τὰς ἀρχὰς τοῦ δαρβινισμοῦ, ἐξετάζει δὲ ὅλα τὰ πνευματικὰ καὶ φρενολογικὰ φαινόμενα ὑπὸ καθαρὰν ὑλιστικὴν καὶ φυσιολογικὴν ἔποψιν. Καταγίνεται καὶ εἰς μέγα σύγγραμμα περὶ τῶν φαινομένων τοῦ πνεύματος ὑπὸ τὴν ἔποψιν αὐτήν. Ἐν τῷ συνεδρίῳ εἶπε πολλὰς ἀληθείας, τὰς ὁποίας ἄλλοι θὰ ἐδίσταζον νὰ ἐκστομίσουν διότι πρὸ παντὸς ἄλλου ἔχει τὸ θάρρος τῆς γνώμης τοῦ. Εἰς τὴν συναναστροφὴν τοῦ πράγματι σπινθηρίζει ἡ χιανὴ τοῦ εὐθυμίας ἀναδίδεται ὑπὸ χίλια χρώματα καὶ

ζωὴ, ἔχων πάντοτε κατὰ τοὺς περιπάτους μου καθάσθη συνοδόν.

Ἦτο Παρρασκευή, Χατζήδες δὲ τινες ἐπιστρέφοντες ἐκ Μεδινᾶς εἶχεν ἐξέλθει ὅλος σχεδὸν ὁ τουρκικὸς πληθυσμὸς ὅπως τοὺς ὑποδεχθῇ ἐκτὸς τῆς πόλεως.

— Αἶ, μοῦ εἶπεν ὁ πασοῦς τότε σκωπτικῶς, σήμερον εἶνε εὐκαιρία νὰ πᾶς νὰ διελέξῃς ἀπὸ ταῖς χανούμισαῖς ποῖα θέλεις, ποῦ θὰ ἦνε ὅλαις βγαλμέναις ἔξω, καὶ γὰρ τὰ ἄλλα εἶνε δική μου δουλιὰ.

Ἔσπευσα ἀμέσως ἐκτὸς τῆς πόλεως πρὸς ἄγρην τῆς Τουρκοπούλας μου τῆς ὄνειροπολουμένης εἰσέτι.

Γραφικώτατον ἦτο τὸ θέαμα τῶν ἐκτὸς τῆς πόλεως συναθροισθέντων τούρκων καὶ ὠθωμανίδων.

Τὰ ἄσπρα σαρίκια των καὶ κόκκινα φεσάκια ὁμοιάζον σὰν κάμπο στολισμένον μὲ χαμῶμηλα καὶ παπαροῦνες.

Πέντε χιλιάδες τούλχιστον γιασουμάκια, φερετζέδες, σαλβάρια, καφτάνια, καὶ δέκα χιλιάδες ποδαράκια γυναικεῖα μέσα σὰ μικρὰ πασουμάκια, πέντε χιλιάδες μύταις, δέκα χιλιάδες μμάτια φεγγίζοντα, ἄλλαις δέκα χιλιάδες χεῖλη, τὸ ἐν τύπτον τὸ ἄλλο, ἐπλήρουν τὴν ἐκτὸς τῆς Λαρίσσης πεδιάδα.

Μεταξὺ δὲ ὅλων τούτων περιφερόμην ἐγὼ, δέκα βήματα ὀπισθεν σύρων τὸν καθάσθη μου ἐν ἑορτασίμῳ στολῇ.

Τὸ μμάτι μου γαῦρον κατέτρωγε ὅλας ἐκεῖνας τὰς

δέκα χιλιάδας γυναικεῖα μμάτια τὰ ἀπαστράπτοντα ἀπὸ τὰ γιασουμάκια.

Ἔχουν καὶ ἡ τουρκοπούλες τὰς πονηρίας των.

Μερικαῖς καθήμεναις ἐπὶ τῶν χόρτων εἶχον ἐξηπλωμένους τοὺς πόδας ἀμελῶς καὶ ἀνασυρμένα τὰ σαλβάρια, ὥστε τῆς κνήμης ἡ θέα σχεδὸν μέχρι γόνατος νὰ ἦ ἐλευθερά.

Ἄλλοι εἶχον ἀπορρίψει τὰ γιασουμάκια καὶ ἀποκαλύψει ἐντελῶς τὰ πρόσωπα τὰ τόσον θελκτικὰ, τόσον γλυκὰ πρόσωπα ἐκεῖνα, δι' ὧν κοσμοῦνται τὰ ἡδονικὰ πρόσωπα τῶν ὠθωμανίδων.

Ὅταν ἐβλεπα τὰ ἐπαφροδίτως ὀγκούμενα ἐκεῖνα στήθη, τὰ ἐρυθρὰ χεῖλη, τὰ μαῦρα μμάτια, τοὺς λευκοτάτους ὀδόντας, τὰ μεγάλα φρύδια, τῆς ζωγραφισταῖς μύταις, τὰ τρεμουλιαχτὰ μάγουλα, τὰ παχουλὰ χεῖρια καὶ ἐτι παχουλότερα πόδια, μοῦ ἤρχετο νὰ κάμω γενικὴν ἐφοδὸν εἰς τὸν γυναικεῖον ἐκεῖνον σωρὸν, νὰ λεηλατήσω, ν' ἀρπάξω καὶ ξεσχίσω καὶ ὅπου τὸ ἐβγαλῇ ἡ ἄκρα.

Ἀπὸ τῆς ἀποφάσεώς μου ταύτης μ' ἀνεχαίτισε μόνον ἡ ἰδέα, ὅτι θὰ μὲ σκότωναν, ἐνῷ ἐγὼ οὐδόλως εἶχον τὴν μωρίαν νὰ εἰπῶ τὸ ἀποθνήτω ἡ ψυχὴ μου μετὰ τῶν ἄλλοφύλων.

Νὰ βλέπῃ τις πέντε χιλιάδας γυναικας ἐν παρατάξει καὶ νὰ μὴ δύναται νὰ ἔχῃ οὔτε μίαν ἐξ αὐτῶν, δὲν δύναται νὰ γίνῃ ἀπελπιστικώτερον πρᾶγμα, Ταντάλου ἀγωνία, Προμηθεὺς βάσανος.

ἐκλάμψεις. Ἐφ' ᾧ καὶ ὑπὸ πολλῶν συναδέλφων τοῦ ὀνομάσθη ἡ καρδιά τοῦ Συνεδρίου. Μᾶς ἐπεφόρτισε νὰ δηλώσωμεν ὅτι φεύγει καταγοητευμένος ἐξ Ἀθηνῶν ὃχι μόνον ἀπὸ τοὺς συναδέλφους του, ἀλλὰ καὶ παρ' ὅλης τῆς κοινωνίας· ἂν καὶ ἤθελε πλειοτέραν νὰ πνέῃ ζωὴν καὶ ὀλιγωτέραν σκόνην νὰ ἀναπνέῃ ἡ κοινωνία αὐτή. Τὴν πρώτην μάλιστα ἡμέραν εἶχε παραγριέψει· τὸν προσέβαλλον ἅμα τῇ εἰς Ἀθήνας ἀνόδῳ τοῦ ὁ καυστικώτερος ἥλιος καὶ ἡ ἀναιδестέρα σκόνη. Ἀπηλπισμένος ἐλθὼν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας εἶπε μετὰ τὴν δυνατὴν του γλώσσαν: Ἀπορῶ με τοὺς Ἀθηναίους αὐτοὺς πῶς δὲν ἀφίνουνε αὐτὴν τὴν σκόνην καὶ αὐτὸν τὸν ἥλιο καὶ νὰ φύγουνε! Ἀλλ' ἐπειτα ἡμέρεψε καὶ τώρα φεύγει ἀπὸ τὰς Σειρήνας Ἀθήνας σχεδὸν πονῶν. Τῷ εὐχόμεθα κατευόδιον καὶ ἐπειδὴ ἔχομεν τὴν ἀδυναμίαν εἰς τὴν κουβέρτα του, διερμηνεύομεν συνάμα τὸν πόθον πολλῶν συναδέλφων τοῦ καὶ ὅλων τῶν γνωρισάντων αὐτὸν ν' ἀφήσῃ καὶ αὐτὸς τὴν λάσπην καὶ τὸν ἀχρεϊέστερον τοῦ Ἀθηναίου κονιορτὸν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ νὰ ἐγκαταστήσῃ ἐνταῦθα τὴν σκηνὴν τῶν χαριτολογιῶν του.

Δὲν πιστεύομεν ὁ κ. Καραπάνος ν' ἀπαλλαγῇ τόσῳ ὀγλίγωρα τοῦ φοβεροῦ ἀντιπάλου τοῦ Ἀμβράζη, ὅστις ἰδοὺ τί γράφει ἡμῖν ἐξ Ἀρτας: «Μάθε, φίλε μου, ὅτι οἱ ἐκλογεῖς μου μετὰ ὑπεδέχθησαν ἐνθουσιωδέστατα, ἀπαιτοῦσι νὰ ἐκτεθῶ καὶ πάλιν, καὶ περιμένουσιν ἀνυπομόνωος τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν διὰ τῆς ἐλευθέρως καὶ εὐλικρινοῦς ψήφου των θὰ μετὰξὺ των διὰ τῆς ἀπλῆς, πλὴν εὐλικρινοῦς γλώσσης των: «ὦρὲ παιδιὰ! Καὶ ἐκάτὸ φορὰς ἂν μᾶς τὸν ἀκυρώσουν τὸν βουλευτὴ μας, ἐμεῖς ἄλλαις ἐκάτὸ θὰ τὸν στείλωμε πάλιν. Νὰ ἰδοῦμε, τί θὰ κάνουν, ὅσῳ ποῦ νὰ ἀποστάσουν!» Καὶ τὴν φορὰν αὐτὴν θὰ ἔλθῃ

μετὰ πανοπλίαν πιστοποιητικῶν ὅτι εἶναι ὑπὲρ τὰ τρία· κοντα γεγωνῶς καὶ ὅτι ἔχει τὸ δικαίωμα ν' ἀγορεύῃ ἡμερονύκτια ὁλόκληρα ἐναντίον τῶν καταπίεσεων τοῦ Καραπάνου Βέη κατὰ τῶν πτωχῶν ἀγροτῶν.

Ἐπαναλαμβάνομεν ὅτι μαντεύομεν ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Ἀμβράζη ὅτι θὰ ἐκκολληθῇ ὁ Ἕλλην Πάρνελλ τῶν Ἀρτινῶν Ἰρλανδῶν.

Ἦτο σπαραξικάρδιον! Ὁ κ. Δεληγιάννης μετὰ ὅλον τὸ κόμμα του, εἰς ἐκδρομὴν εἰς Κουκουβάουνες ἐπιβαινὼν αὐτὸς καὶ τὸ κόμμα του μιᾶς καὶ μόνης ἀμάξης!

Ὁ πρῶτος ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν περιειργάζετο τὰ παράθυρα τοῦ ὑποδηματοποιοῦ Περπινιά.

Δύο οἱ ὁποῖοι τὸν εἶδον:

— Τί κάνει;

— Τί κάνει! Ὁ ἄνθρωπος θὰ πάρῃ παπούτσια!

— Μὰ δὲν τοῦ τᾶχουν δώσει σ' τὸ χέρι!

Διὰ τὸ ταχυδρομεῖον ἔχομεν φαίνεται ἀκόμα χειμῶνα βαρύν· ἀπὸ μηνὸς ἡ μετὰ τοῦ Ἡεροχωρίου συγκοινωνία γίνεται ἀκόμα διὰ θαλάσσης, ἐνῷ πρὸ πολλοῦ ἔπρεπε ν' ἀρχίσῃ ἡ διὰ ξηρᾶς ἀποστολὴ τῶν ταχυδρομικῶν φακέλων, ἀφοῦ τὰ ταχυδρομεῖα τῆς ξηρᾶς λειτουργοῦσι τακτικώτατα τετράκις τῆς ἐβδομάδος!

Πιστεύομεν ὅτι αἱ παρατηρήσεις ὅς ἐκάστοτε κάμνομεν πρὸς τὴν Γενικὴν Διεύθυνσιν τῶν Ταχυδρομείων ἐπὶ

Ὅλα μοῦ ἔπτατον ἐκείνην τὴν ἡμέραν.

Τὸ φεσάκι μου στράβωσε, στράβωσε, ἐκρεμάσθη σχεδὸν εἰς τὸ ἓνα αὐτί μου.

Τὰ κομπολόγια μου τὰ ἔσπασα καὶ ἔσπειρα τοὺς κόκκους αὐτῶν μετ' ἀγανακτικῆς εἰς τὸ ἔδαφος.

Ἀπὸ τὸ πολὺ στρίψιμο ὀλίγον ἔλειψε νὰ κόψω τὸ μουστάκι μου.

Ἐκτυποῦσα τὰς πέτρας μετὰ τὰ παπούτριά μου καὶ ἔφτιανα σιγάρα ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου, ὅπερ μόλις εἶχον ἀνάψει, ὡς καὶ αὐτὸν τὸν ὑπεκπιστὴν μου καθάσθη κατήνησα νὰ τὸν διώξω.

Ἦρχισα νὰ φεύγω ὡς ὁ Ἀὐτὴ τὴν καταστροφὴν τῶν Σοδόμων καὶ Γομόρων τοῦ γυναικείου ἐκείνου σωροῦ, χωρὶς νὰ στρέψω οὔτε βλέμμα ὀπισθεν.

Εἰσῆλθον εἰς τὴν πόλιν ἐν ἣ ἐπεκράτει σχεδὸν ἐρημία καὶ ἐπῆρα τυχαίως τὰ στενοσόκακα.

— Ψίτ! ἠκούσθη φωνὴ τις ἀπὸ ἑνα καφάσι. Αἱ τουρκοπούλες εἶνε πολὺ τολμηρότεραι ἀπὸ τὰς ἰδικάς μας.

Στρέφω τὸ ὄμμα πρὸς τὰ ἄνω, βλέπω, καὶ τί νὰ ἰδῶ;

Ἦτο ἄγγελος, χερουβὶμ, σεραφίμ, οὐρί, Κνιδία, Ἀφροδίτη, θεὰ, τί ἦτο τέλος πάντων ἐκεῖνο τὸ πρόσωπον ποῦ εἶδα, δὲν εἰξεύρω.

Τὰ ξέπλεχα καὶ μαῦρα μαλλιά της ἐκρέμοντο ἔνθεν καὶ ἔνθεν τοῦ προσώπου της ἀτμηλωδῶς, ἦτο δὲ τὸ πρόσωπον ἐκεῖνο στρογγύλον, ῥοδόχρουν, μετὰ τιμῶν ποῦ ἔρριπτον σαΐταις. Ἐνόμизα, ὅτι ἀπὸ τὸ στοματάκι της

ἔσπετον κρίνοι καὶ τριαντάφυλλα. Τὸ χεράκι της, παχουλὸ παχουλὸ, ὡς μικροῦ νηπίου, ἐσχημάτιζε παρὰ τὸν καρπὸν δίσπαις ὡς τραχιλὰ, καὶ, ὕψιστε θεέ, εἶχε τὸ στῆθος ἡμιάνοικτον, ζεθληκυωμένο, ξεκούμποτο, ἀνοιγμένο, γυμνὸ, πῶς νὰ σᾶς τὸ πῶ τέλος πάντων, δηλαδὴ ἔτσι μοῦ ἐφάνη, διότι καλὰ καλὰ δὲν ἐπρόφθασα νὰ ἰδῶ τίποτα, καθόσον σὺν τῷ ᾤει, ἐγένετο καὶ ἄφαντος ἡ θεὰ μου ἐκείνη.

Ἐμείνα χάσκων μετὰ τεταμένους πρὸς τὰ ἄνω ὀφθαλμοὺς καὶ σταυρωμένα χέρια.

Δὲν εἰξεύρω πόσῃ ὥρᾳ ἔμεινα εἰς τὴν θέσιν αὐτήν, ὅποτε ἡ αὐτὴ κεφαλὴ προέκυψεν ἐκ τοῦ παραθύρου.

Μετὰ γλυκύτατον, ὡς ζεφύρου αὔρα, μειδίαμα εἰς τὰ μικρὰ κοράλλινα τῆς χεῖλι πλανώμενον, μοῦ εἶπεν ἡ κόρη ἡ ἀγγελική.

— Τί στέκεις;

Τί στέχω; Καὶ δὲν με ἐρωτοῦσε καλλίτερα ἂν μπορούσα νὰ φύγω; Ἦμουν ἐκεῖ καρφωμένος, ὡς ληστὴς ἐπὶ σταυροῦ, ἀλυσσοδεμένος ὡς Προμηθεὺς δεσμώτης.

Ὁ τόπος ὃν ἐπάτουν τὰ πόδια μου ἦτο ὁ Γολγοθᾶς.

Ἡ τουρκοπούλα μου, ἡ φαρσί γνωρίζουσα τὰ ρωμαίτικα, εἶχε τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἀπόλυτον ἐλευθερίαν, ἐνεκα τῆς ἐξόδου πάντων καὶ πασῶν τῶν ἐν τῷ οἴκῳ της τῷ πατρικῷ ἐνυπαρχόντων ὄντων πρὸς ὑποδοχὴν τῶν Χατζιδῶν.

Ἀπῆλθον καὶ ἐξελθὼν τῆς πόλεως ἠρξάμην πρὸς τὴν

τῇ βάσει παραπόνων ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν ἢ ἐκ τῆς πρωτεύουσας λαμβάνονται ὑπ' ὅψιν εὐμενῶς, διότι μεταξὺ τοῦ τύπου καὶ τῆς διοικήσεως πρέπει νὰ ὑπάρχῃ πλήρης συνάφεια. Αὐτὸ θὰ πῇ ἐλευθέρως πολιτεύεσθαι καὶ κυβερνᾶσθαι. Ὁ κ. Μανσόλας μάλιστα, ὃν τόσον θερμῶς ὑπεστήριξεν ὅλος σχεδὸν ὁ τύπος, ὀφείλει νὰ μᾶς ἀκούῃ περισσύτερον χάριν τοῦ σκοποῦ ὃν προτίθεται.

Ἐν τῷ Αἰῶνι ἐδημοσιεύθη ἡ ἐν τῷ Συνεδρίῳ τῶν Ἑλλήνων ἀναγνωσθεῖσα τόσῳ σαφῆς καὶ ἐπὶ καθαρῶν γεγονότων στατιστικῆς καὶ παρατηρήσεως ἐδραζομένη μελέτη περὶ τῆς περισυνῆς ἐν Ἀθήναις ἐπιδημίας τοῦ τυφοειδοῦς πυρετοῦ. Τὰ συμπεράσματα τοῦ κ. Βάφα, ἀπόρροια θετικῶν παρατηρήσεων καὶ λίαν πειστικῶν ἐπιχειρημάτων ἐπιβρίπτουσιν ὅλην τὴν κατάραν τῆς πόλεως ἐπὶ τῆς ἐλαφρότητος τῶν δημοτικῶν καὶ ὑγειονομικῶν ἀρχῶν, ἐλαφρότητος καθαρῶς ἐγκληματικῆς, δι' ἧς ἂν ὅχι ποινικῶς, διὰ τὸ ἀκαταλόγιστον τῶν ἀπαρτιζόντων αὐτὰς—ιδίως τὰς δημοτικὰς—μελῶν, ἀλλὰ διοικητικῶς ἐπρεπε νὰ τιμωρηθῶσιν. Ἡ ἀνάλυσις τοῦ κ. Βάφα, ἱατροῦ ἐκ τῶν εἰδικωτέρων διὰ τὰς ἐνδελεχεῖς καὶ ἐπιστημονικὰς αὐτοῦ μελέτας ἐπὶ τῆς ὑγιεινῆς καταστάσεως τῆς πόλεως Ἀθηνῶν, ἀνεῦρεν ὡς ἀποκλειστικὰς αἰτίας τῆς ἐπιδημίας τὴν ἀνάμιξιν τοῦ μεμολυσμένου ὕδατος τοῦ Κεφαλαρίου μετὰ τοῦ Ἀδριανεῖου ὑδραγωγείου καὶ τὴν ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ διήθησιν τῶν ἀποχωρημάτων τῶν παρὰ τοὺς Ἀγίους Ἀσωμάτων στρατιωτικῶν βόθρων.

Ἡ αἰτιολογία αὕτη τοῦ κ. Βάφα θὰ ἐπιρρώσθῃ ἀκλονήτως κατὰ τὸ ἐφετεινὸν θέρος, ἐὰν δὲν θὰ ἔχωμεν ἐπι-

δημίαν, διότι πιστεύομεν ὅτι ἤρθησαν καὶ αἱ δύο αἰτίαι τῆς περυσινῆς ἐμφανίσεώς της.

Θὰ εὐχαριστούμεθα πολὺ ἐὰν τὴν ἀξιόλογον μελέτην τοῦ κ. Βάφα ἐδημοσίευσεν τὸ *Μη Χάρεσαι*· ἀλλὰ ἐχαιρεκακήσαμεν ἐντροφήσαντες ὅτι ἐκενώθη κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ Αἰῶνος, ὅστις τόσον σεβδαλιδικὰ εἶχεν ἀναλάβει πέρυσιν τὴν ὑπεράσπισιν τῶν νοσηρῶν ὑδάτων τοῦ Κεφαλαρίου. Φαίνεται ὅτι ὁ συντάκτης τοῦ θὰ ἔχῃ ἀδυναμίαν εἰς τὰς πλυντρίας !

Ἡ ὑπὸ τῆς ἐταιρίας τῶν δημοσίων ἔργων κατασκευὴ **Σφαγείου** διὰ τὴν πρωτεύουσαν εἶναι ἔργον ὠφελιμώτατον ὑπ' ὅλας τὰς ἐπόψεις· ἂν καὶ ἐπὶ τῇ ἀναγγελίᾳ τῆς συστάσεώς της εἴχομεν συμβουλευσεῖν τὸ ἐντιμον Συμβούλιόν της νὰ ἀρχίσῃ τὰς ἐργολαβίας του διὰ τῆς κατασκευῆς οὐρητηρίων καὶ ἀποπάτων, οὐχ' ἤττον καὶ ἡ διὰ τοῦ Σφαγείου ἐναρξίς τιμᾷ τὴν εὐφυίαν καὶ τὸ ἐπιχειρηματικὸν τοῦ Συμβουλίου. Δυστυχῶς δὲν ἤθελησαμεν μέχρι τοῦδε νὰ ὑποβάλωμεν ἑαυτοὺς εἰς τὴν θυσίαν τῆς ἐπισκέψεως τοῦ Σφαγείου. Ἄλλως θὰ εἴχατε τὴν δυσωδεστέραν περιγραφὴν ἐξ ὧν δὲν ἀπαντῶσιν οὐδ' εἰς αὐτὰς τὰς σελίδας τοῦ *Assommoir* τοῦ Ζολᾶ. Ἀρκεῖ νὰ μάθετε ὅτι καὶ πόρρωθεν διερχόμενοι προσβάλλεσθε ὑπὸ τῶν ἀναδιδομένων νεφῶν ἀναθυμιάσεων. Ἐσχηματίσθη ἐκεῖ πηλὸς αἵματος ! Ὑδωρ σχεδὸν δὲν διοχετεύεται. Οἱ ἐπιτετραμμένοι τὴν σφαγὴν τῶν ζῶων σχεδὸν δηλητηριάζονται. Αὐτοὶ οἱ μὲ τὸ αἷμα συνοικεωμένοι κρεοπῶλαι ἀποτροπιάζονται νὰ μεταβάνωσιν ἐκεῖ. Ἄν καὶ ἐξω τῆς πόλεως, τὸ Σφαγεῖον εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴν ἐπηρεάζῃ τὴν δημοσίαν ὑγιεινὴν. Οὔτε οἱ Δήμαρχοι, οὔτε αἱ κατὰ καιροὺς ἀστυνομίαι, οὔτε τὸ Ἰα-

σκιάν μου μονολογῶν ὑπολαμβάνων αὐτήν, ἀντὶ τῆς τουρκοποῦλάς μου, ἐννοεῖται δὲ οἰκοθεν, ὅτι ὁ ἥλιος πρὸς τὰ ἔμπρὸς ἔρριπτε τὴν σκιάν μου.

Ἐλεγον λοιπὸν ἐγὼ πρὸς τὴν σκιάν τοῦ ἐγώ μου :

— Γιαβρὺμ, κουζοῦμ, χανούμισσά μου, ἀμάν. Σκλάβος σου νὰ γίνω, δοῦλός σου νὰ πεθάνω. Νὰ μὴ σώσω, νὰ μὴ φτάσω, ἂν τοῦρκος δὲν γινῶ γιὰ νὰ σὲ πάρω

Πέντε λίρες μοῦ δίνει ὁ Πασσᾶς τὸ μῆνα, πᾶρ' τες, σοῦ τῆς χαρίζω. Εἶμαι καὶ δημοσιογράφος, γράφω ὡς καὶ σ' αὐτὴ τὴν *Κλειῶ*. Μὴ ἀπορρίψῃς τὸν ἔρωτά μου, διότι αὐτοχειριάζομαι καὶ ἀποθνήσκω ζῶν. Ἀχ, βᾶχ. Θὰ σταμπάρω τὸνομά σου μὲ ἀνάλια στὸ χέρι. Ἐγὼ εἶμαι διὰ σέ, γενοῦ καὶ σὺ δι' ἐμέ.

Βάρκα θέλω νὰ πηγαίνω μ' ἀνοιγμένα τὰ πανιά Ν' ἀμολάρω τὸ τιμόνι, νὰ μαζεύω τὰ πανιά, Τράβα τὸ κουπί, βαρκάρη, τράβα, ἴσα, δυνατὰ, Ἐγια μὲ, μπάρα μέσα, ταρατὰμ ταρατατά.

Ψυχὴ τῆς ψυχῆς μου, τεθνάναι δὴ κρεῖττον ἢ ζῆν ἐν αἰσχύνῃ. Καὶ τί νομίζεις ; Νομίζεις, ὅτι θὰ σὲ ξερᾶσθῃ ἄλλος ἐμοῦ μεῖζον ; Οὐ. Λοιπὸν, ἐγὼ εἶμαι διὰ σέ, ἐλθέ, ἄφες νὰ ριθῶ εἰς τὰς ἀγκάλας σου, διότι εἶμαι τρελός, μὲ τρέλανες.

Καὶ ταῦτα λέγων ὤρμησα νὰ ἐναγκαλισθῶ τὴν σκιάν μου.

Τὴν κυνηγῶ, μοῦ φεύγει. Τρέχω, τρέχεις Στέκομαι,

στέκεται. Ἀπ' ἐδῶ τὴν ἔχω, ἀπὸ κεῖ μοῦ φεύγει, φθάνω πρὸ ἐνὸς δένδρου καὶ ἴσταται ἐκεῖνη πρὸ αὐτοῦ ὀρθία.

Τετέλεσται, τώρα πλέον δὲν μοῦ γλυτώνεις, βοῶ, καὶ ρίπτομαι μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας κατ' αὐτῆς.

Πτωχά μου μοῦτρα.

Πρηνὴς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, μὲ σπασμένη μύτη, καὶ ξεγδαρμένα χέρια κατεκείμενη ἐπὶ ὥραν σχεδὸν ὡς ἀναίσθητος.

Εἶχα κατασκοτωθῇ.

Τί εἶχε συμβῇ ; Ἦμην μεθυμένος, διότι ἀπελθὼν ἐκ τοῦ οἴκου τῆς τουρκοπούλας μου, ἔφερα σθάρινα τὰ μαγαζιά ροφῶν εἰς ἐκάστην ἐπίσκεψιν αὐτῶν καὶ ἀνὰ μίαν μαστίχην.

Φαίνεται ὅτι ἐκ τοῦ ἰσχυροῦ κτύπου εἶχον συνέλθει, διότι ἐγερθεὶς ἔσπευσα πρὸς τὸ δωμάτιόν μου, μὲ βῆμα τόσον ταχὺ, ὥστε ἀμφιβᾶλλω ἂν μὲ κατεπρόφθανε ἡ σκιά μου, ἥτις ἐν τῇ ἐπιστροφῇ μου εἶχε τὴν κακοήθειαν νὰ ἔπεται ἐμοῦ.

Ἀποσιωπῶν τὴν ἀφήγησιν τῶν ὧν ὄνειρων εἶχον εἰδεῖ κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην, καὶ εἰς ἃ προτεστᾶται ἡ τουρκοπούλά μου.

Περὶ τὰς χαρῶν, ἀφοῦ μοῦ διέφυγε τὸ ἐφάπλωμα, περὶ τὴν κλίνην μου στρυφογυρίζων, κατερρίφθην αὐτῆς βαρὺς ἐπὶ τοῦ πατώματος ἐξαπλωθεὶς.

[Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές.]

Παλαιάνθρωπος.

τροσυνηδριον, οὔτε ἡ ὁμογενικὴ τῆς υἱείας ἐπιτροπὴ συνηκινήθησαν ἐκ τοιαύτης καταστάσεως.

Ἐπρεπεν ἡ κερδοσκοπία νὰ εὕρῃ συμφέρον εἰς τὴν ὑπὸ τὴν ἐποψίν αὐτὴν βελτίωσιν τῶν ὄρων τῆς Ἀθηναϊκῆς υἱείας, διὰ νὰ ἀποκτήσωμεν ὅ,τι πᾶσα πόλις ἀπὸ καταβολῆς αὐτῆς ὀφείλει νὰ ἔχῃ.

Ἡ ἐπιχειρήσις εἶναι κερδοσκοπικωτάτη ἄλλως πνεῦμα ὡς ὁ Καραπάνος δὲν τὴν ἀνελάμβανεν, δάκτυλοι ὡς οἱ τοῦ Κεχαγιᾶ δὲν τὴν ἡγγιζον. Αἱ δαπάναι τοῦ Σφαγείου δὲν δύνανται νὰ εἶναι ἡ ἀναλόγως μικραί. Ἐνθ' τὰ ἑξοδα τῆς ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ φόρου ὃν θὰ συναζῇ δι' ἑκαστον ζῶον, ἀρχομένου ἀπὸ 15 λεπ. κατὰ κεφαλὴν καὶ φθάνοντος μέχρι 1.50, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς αὐξήσεως τοῦ πληθυσμοῦ, καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἐπὶ τριακοντάετιαν διαρκείας τοῦ προνομίου.

Ὁ ἐπὶ τῶν ζῶων φόρος ηὐξήθη ἤδη ὑπὸ τοῦ κ. ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν· προστίθενται ἤδη νέα βάρη ὑπὸ τοῦ κ. Κεχαγιᾶ· ἡ χρῆσις τοῦ κρέατος κινδυνεύει νὰ περιορισθῇ μόνον εἰς τὰς ἀνωτέρας τάξεις. Οὐχ ἦντον δὲν παραπονούμεθα διὰ τοῦτο· ὁ ἔχων τρώγει, ὁ μὴ ἔχων ἄς φροντίσῃ νὰ ἔχῃ· ἀφοῦ μάλιστα ὁ κ. Κοσσονάκος ἔχων λάρωσε τὸσον τοὺς ἀστυνομικοὺς δεσμοὺς, ὥστε ὅλα τὰ χρηματοκιβώτια καὶ τῶν ἐμπορικῶν τὰ κλεῖθρα εἶναι ὑπὸ τὴν νυκτερινὴν διάθεσιν τοῦ τυχόντος νηστικοῦ. Παραδεχόμεθα λοιπὸν τὴν εὐφυᾶ θεωρίαν τοῦ κ. Καλλιγᾶ μὴ παραδεχομένου ὅτι «ἡ αὐξήσις τοῦ ἐπὶ τῶν ζῶων φόρου φέρει αὐξήσιν εἰς τὴν τιμὴν τοῦ κρέατος κατ' ὅκυν.» Ἀδιάφορον ἂν ἡ αὐξήσις τῆς τιμῆς τοῦ κρέατος κατ' ὅκυν βαίνει καλπαζουσα, ὡς ὁ Καλλιγᾶς χορεύων τὸ τσαμικο ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Ἑσοδοχείου τοῦ Φαλήρου· ὁ κ. Καλλιγᾶς φαίνεται ἀγοράζων τὸ κρέας κατὰ βώδια ὁλόκληρα ζωντανά, τερπόμενος ἐπὶ τῇ θέᾳ των· καὶ οὕτω ἡ ὁκὴ δὲν τοῦ φαίνεται ἐπαισθητή.

Τὸ οὐσιωδέστερον ζήτημα καθ' ἡμᾶς εἶναι τοῦτο : Θὰ κερδίσῃ ἡ εταιρία ἡ ἀναλαμβάνουσα τὸ σφαγεῖον ἢ ὄχι ; Καὶ βεβαίως τὰ καθαρὰ κέρδη τῆς δυνατὸν νὰ εἶναι καὶ ἑκατὸν, καὶ διακόσιαι χιλιάδες δραχμῶν. Τί ἐμπόδιζε τὸν Δῆμον νὰ ἀναλάβῃ αὐτὸς τὴν κατασκευὴν τοῦ Σφαγείου καὶ νὰ προσθέσῃ μίαν ἔτι πρόσδοον εἰς τοὺς μικροὺς τοῦ πόρους ; Ἡ κατασκευὴ Σφαγείου δὲν εἶναι ἀποκλειστικῶς ἔργον τοῦ Δήμου ; Διατί νὰ παραχωρήσῃ τὰ δικαιώματά του καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν κέρδη του εἰς ἰδιώτας, ἀφοῦ ὁ δῆμος λιμώττει καὶ στερεῖται ; Ἐσχημάτισε δά· νειον πρὸς ἀγορὰν τοῦ θεάτρου, ἐπιχειρήσεως ἡκιστα κερδοσκοπικῆς, ἴσως δὲ καὶ ἐπιζημίου. Ἀντὶ τούτου δὲν ἠδύνατο νὰ ἀναλάβῃ τὴν κατασκευὴν τοῦ Σφαγείου ;

Εἰς τὰς ἐρωτήσεις αὐτὰς ἀπαντῶμεν ὅτι χάρις εἰς τὴν ἔκτακτον ἱκανότητα καὶ νοημοσύνην τοῦ κ. Δημάρχου, ὁ Δῆμος ἡμῶν διατελεῖ εἰς κατὰστασιν κηδεμονίας. Καὶ ἔκαμε πολὺ καλὰ ὁ κ. Κεχαγιᾶς καὶ οἱ σὺν αὐτῷ νὰ διορισθῶσιν ἐπιτροποὶ του. Ἄς διαχειρίζωνται τὰ δικαιώματά του, ἄς νέμωνται τὰς προσόδους του, ἄς ἀκριβαίνωσι τὸ κρέας, ὅλα αὐτὰ εἶναι καλῶς καμωμένα, ἀφοῦ ὁ Δῆμαρχός μας οὔτε νὰ σκεφθῇ τίποτε δύνανται, οὔτε νὰ ἐκτελέσῃ.

Ἀπέθανεν εὐσυνείδητος ἐπιστήμων, χρήσιμος καθηγητῆς, φιλόανθρωπος καὶ συμπαθητικώτατος ἱατρός, ἀγαθὸς οἰκογενειάρχης, τρυφερὸς φίλος, προσφιλὴς συμπολίτης, ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ἡλικίας του, ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς

ἐπιστημονικῆς λειτουργίας του, ἐν μέσῳ οἰκογενείας πενθούσης, ἐν μέσῳ φίλων πονούντων, ὑπὸ νόσου τόσον συμπτωματικῆς, ὁ ἱατρός καὶ Καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου καὶ ἱππότης τοῦ Χρυσοῦ Σταυροῦ τοῦ Σωτήρος **Ἀντώνιος Βιτσάρης.**

ΟΙ ΕΥΣΕΒΕΙΣ

Ἀίγιοι ἄθωοι στίχοι μου γὰρ τὸν ἐσταυρωμένο ἵστοὺς **Μὴ μοῦ Ἄππου** ἔφεραν πολὺ ἐρεθισμό, μ' ὠνόμασαν Ἀντίχριστο, χωρὶς καρδιὰ πλασμένο, καὶ ὅλοι γὰρ μὲ ψιθύρισαν βαρὺ ἀφορισμό. Καὶ μάλιστα ἐγράψαν ἐστὶ Σύνοδο ν' ἀνοίξῃ τὸ ἁγιασμένο στόμα της καὶ νὰ μ' ἀποκηρύξῃ.

Ἀκοὺς νὰ πῶ πῶς ὁ Χριστὸς ἀπ' τὴν πολλὴ χαρὰ του ἤπνε κρασί καὶ ἐμέθυσε, χωρὶς νὰ τὸ προσέξῃ ; πῶς ἵστον μπαρμπέρη ἔτρεξε νὰ κόψῃ τὰ μαλλιά του, πῶς κάπου κάπου φώναζε «Ἀμάν, Χριστέ καὶ ἄς φέξῃ ;» Εἶμαι τφόντι ἄθλιος, αἰσχρὸς, ρυπαρογράφος, καὶ ἡ ψυχὴ μου ἄθνη καὶ βρωμερὴ σὰν τ' ἄφος.

Καὶ ἔκαψαν οἱ εὐσεβεῖς ἐστὶν Κέρκυρα τὸ φύλλο, καὶ «Κάτω οἱ Ἀντίχριστοι» ἐφώναζε τ' ἀσκέρι, καὶ ἴσως θὰ μ' ἐσταύρωναν εἰς τοῦ σταυροῦ τὸ ξύλο, ἂν τύχαινε ὁ διάβολος ἔμπροστά των νὰ μὲ φέρῃ. Μὲ ἔκαψε, μ' ἀφώρισε τῶν εὐσεβῶν τὸ γένος, καὶ ἔτσι μένει ὁ Χριστὸς ἱκανοποιημένος.

Τί νὰ σᾶς πῶ ; μ' αὐτὰ καὶ αὐτὰ ἀρχίζω νὰ φοβοῦμαι, μὴ τῆς κατάραις μετρηταῖς καὶ ὁ διάβολος τῆς πάρῃ καὶ ἔλθῃ μιὰ νύκτα ἑξαφνα ἐκεῖ ὁποῦ κοιμοῦμαι, γὰρ τὴ φρικτὴν τοῦ κύλασι καὶ ἐμένα ν' ἀγκαζάρῃ. Χριστέ μου, ἴλεως γενοῦ, φρουρὸς ἐμπρός μου στάσου, καὶ δὲν θὰ γράψω ἄλλοτε πῶς κόβεις τὰ μαλλιά σου.

Καὶ ἔπρεπε, φιλόχριστοι, τφόντι κατὰ χρέος νὰ στείλετε τὸν ἄθεο ἐστὶν διάβολο πεσκέσι· ὑπεχρεώθη βέβαια μ' αὐτὸ ὁ Ναζωραῖος, καὶ ἀπὸ τώρα ἐστὶν Ἐδὲμ σᾶς ἐτοιμάζει θέσι. Ἐμπρός, ἐμπρός, χημήξετε ἐπάνω μου μὲ λύσσα. γὰρ σᾶς οἱ κῆποι τῆς Ἐδὲμ, γὰρ μὲ ἡ μαύρη πίσσα.

Ἀλλὰ σταθῆτε παρεκεῖ νὰ σᾶς καλοκυττάξω... ἂν καὶ ἐστὶν κόσμος φαίνεσθε καλοὶ Χριστιανοί, ἀλλ' ὅμως ξεθεώματα ἔμπορῶ νὰ σᾶς φωνάξω, χωρὶς γὰρ τοῦτο βέβαια νὰ σᾶς κακοφανῇ. Σᾶς ξέρω, εὐσεβέστατοι, σᾶς ξέρω, Φαρισσαῖοι... ἄμα γελάτε μέσα σας, τὸ μάτι σας θὰ κλαίῃ.